

Колобок

Віршована казка Тетяни Чорновіл

Якось Діду до обіду
Захотілось коlobка.
Баба каже: – Добре, Діду,
Правда, кінчилась мука..
Та в засіках помела
Й Колобка таки спекла.

Розпахтівся, можна й їсти.
Дід у рот – язик пече.
– Ой, – кричить, – із печі тісто
Не скуштуєш, гаряче!
Зараз їсти зле мені,
Хай схолоне на вікні.

Колобок холов від вітру,
На вікні лежав, пахтів
Та й надумав думку хитру:
Утекти кудись схотів.
Вліво бік і вправо бік,
З підвіконня нишком – скік!

Враз ховатись заходився,
Серед квітів хутко зник,
Потім з двору покотився
У зелений чагарник.
Вітер боки обдував,
Колобок собі співав:

***Я від Діда втік
І від Баби втік!
Покочуся скоком-боком
Заховаюсь в чагарник!***

Докотився, бачить, Зайчи
Між кущів зелених спить
Ще й бурчить крізь сон:
– Окрайчик,
Погризу тебе я вмиць!
– Не гризи! Гарячий я!
Осьде пісенька моя:

***Я від Діда втік
І від Баби втік!
Ще й від Зайця Побігаю
Заховався в чагарник!***

А назустріч Вовк голодний
Звідкись повагом чвалав
– Колобок! Та ще й
холодний!
З'їм тебе я! – заволав.
– Тісто маю я гливке!
Краще слухай ось таке:

*Я від Діда втік
І від Баби втік!
А від Зайця Побігайця
Заховався в чагарник!
Злого Вовка стрів,
Від його зубів
У густі кущі малини
Докотитись ледь успі*

Опинився за хвилину
У малині Колобок.
Тут Ведмідь біжить в
малину,
Хоче взяти на зубок.
– Щоб Ведмідь не зжер
мене,
Заспіваю! Хай засне!

*Я від Діда втік
І від Баби втік!
Ще й від Зайця Побігай
І від Вовка хутко зник.
Вже й товстий Ведмідь
У малині спить,
А я пісню доспіваю
І швиденько в ліс
кіть-кіть...*

- Тс-с-с!.. Піду. Хай гарно спиться.
- Прощавай, приємних снів!
Покотився і Лисицю
В лісі темному зустрів.
- Кумо, звідки йдеш, куди?
Слухай пісню і сиди:

*Я від Діда втік
І від Баби втік!
Ще й від Зайця
Побігайця
Заховався в чагарник*

– Зачекай! – кричить
руденька,
– Гарна пісенька твоя,
Тільки змалку я глухенька
Здалеку не чую я!
Підкоти но свій бочок:
Сядь мені на язичок!

*– Я від Баби... і від Діда.
З язика співець гука.
А в Лисиці – час обіду.
Гам! – немає Колобка.
Та й вляглася під дубок.
Каже: – Добрий Колобок!*

А в цей час край лісу в ха
Дід подибав до вікна.
Ба! Нема що куштувати!
– Бабо! Що за дивина?!
З печі дух до лісу чуть:
Колобка вже знов печуть